

gangsmåde forekommer mig ikke at være heldig, og jeg mener, at man kunde komme udenom hele dette Spørgsmaal ved for disse højeste Tjenestemænd at anvende samme Fremgangsmåde som i Almindelighed overfor Tjenestemænd, der ved Opnaelsen af 70 Aars Alderen ikke anses for egnede til Tjenesten. Der var en passende Anledning til at forsætte dem til Landstinget, ligesom i det engelske Parlament til det højere Hus, for at de der kunde virke regulerende og øve deres velsignelsesrige Virksomhed. Denne Aldersgrænse, 70 Aar, hvis Gyldighed for de højeste Tjenestemænds Vedkommende jeg vilde anse for et Gode, vilde ogsaa paa anden Maade kunne virke gavnlig. Den skyldes sikkert ikke Sparsommelighedshensyn, jeg tror, den er i højeste Grad økonomisk, men Avancementsforholdene indenfor vor Tjenestemandstand er saa uheldige, at ethvert lille Skridt, der kan hjælpe derpaa, maa hilses med Glæde. Jeg vil derfor holde paa denne Aldersgrænse, selv om den ikke er økonomisk, saa meget mere som ogsaa adskillige Ministre derved kunde faa et lønligt Haab om Avancement opfyldt paa en mere smuk og tiltalende Maade, end Tilfældet ellers undertiden kunde være.

Den bredere Synsvinkel, der var anlagt i Statsministerens Programtale, var jeg fuldstændig tilfreds med. Det glæder mig ogsaa altid at høre det ærede Medlem Hr. Martin Hansens Taler; jeg plejer at være enig med ham i 90 pCt. af hans Udtalelser, og det smukke sociale Syn, han repræsenterer, deler jeg fuldstændig, men da det ærede Medlem i Gaar som anden Taler af Venstre gav dette til Kende, randt der mig en Resolution i Hu, der blev vedtaget af det Parti, som jeg tror, han haaber at have den Ære at tilhøre, nemlig en Resolution, der blev vedtaget i Aalborg i Marts 1922 af dette Parti, og som udtaler, hvad jeg med Formandens Tilladelse skal citere, at sociale Love, der lægger overdrevne Byrder paa Skatteyderne, bør udsættes til bedre Tider, og at det kommunale Selvstyre ikke fortsat maa krænkes og indskrænkes derved, at de kommunale Raads Bevillingsmyndighed gøres illusorisk. Det er for mig et meget vigtigt Spørgsmaal, om Venstres Politik skal drives med den Forstaaelse, som det ærede Medlem altid gør sig til Talsmand for, eller om den skal være den smaatskaarne, forfejlede sociale Politik, som de brave Venstre-Aalborgensere har gjort sig til Talsmænd for. Thi det maa man vel vide, at man kan ikke baade blæse og have Mel i

Munden paa en Gang, man kan ikke paa Sjælland sige eet og i Aalborg noget andet.

Der er dernæst en anden Ting, jeg særlig vil beskæftige mig med, det er Administrationsforholdene. Det første, jeg vil omtale, er Protektion ved Embedsbesættelser. Jeg skal straks erkende, at jeg personlig ikke kender noget Tilfælde af Embedsbesættelse ved Protektion og heller ikke personlig kender nogen, som er forbigaaet ved Embedsbesættelser, men i det sidste Aar har ikke mindre end en 30—40 Personer henvendt sig til mig snart om det ene, snart om det andet Embeds Besættelse, og der er en Ting, som alle disse Mennesker understreger, nemlig at uden Fortalere er det umuligt at naa frem. Man vil forstaa, at det maa være ganske demoraliserende, om en saadan Udtalelse havde nogen Berettigelse. Jeg kan endvidere henvise til en Mængde af de Fagblade, der selvfølgelig maa beskæftige sig med Embedsbesættelser, og til hvis Udtalelser der maa tages det videst mulige Hensyn. Jeg vil derfor saa indtrængende som muligt henstille til den højtærede Statsminister at gøre alt for at kvæle en saadan Kritik i Fødselen, og den kvæler han bedst ved at skabe et saa upartisk Grundlag som vel muligt for alle Forfremmelser; thi intet demoraliserer vor Embedsstand mere, end at Embedsmændene ikke kan være sikre paa en loyal og saglig Bedømmelse og garanteret imod personlig Vilkaarlighed og imod, at uvedkommende Indblanding skulde være raadende ved Afgørelsen af Spørgsmaal vedrørende Forfremmelser.

Vort Partis Ordfører omtalte Konjunkturtillæget. Der er mange i det konservative Folkeparti, som kunde ønske, at man indbefattede Konjunkturtillæget i Lønningen ved nye Lønningsregler, men vi forstaaer paa den anden Side, at det at skride til en saadan Revision paa et Tidspunkt, da der endnu ikke er en sikker økonomisk Levestandard, er en Indvending, som vi maa tage ad notam. Naar vi da har opgivet vort Ønske om at gøre Konjunkturtillæget til en Del af Lønnen, ønsker jeg dog skarpt at understrege, at vi saa heller ikke længere kan anerkende det berettigede i det historiske Grundlag, hvorpaa Konjunkturtillæget er bygget, thi vore Tjenestemænds Lønninger er af en saadan Art, at de ikke yderligere kan forringes. Jeg skal i denne Sammenhæng sige, at vi selvfølgelig ganske billiger de vedtagne Tjenestetidsreguleringer, som har fundet Sted i det sidste Aar. At vi i Aar som i Fjor mener, at Præstelønningerne er skandaløse, skal jeg blot understrege, thi jeg ved jo vel,